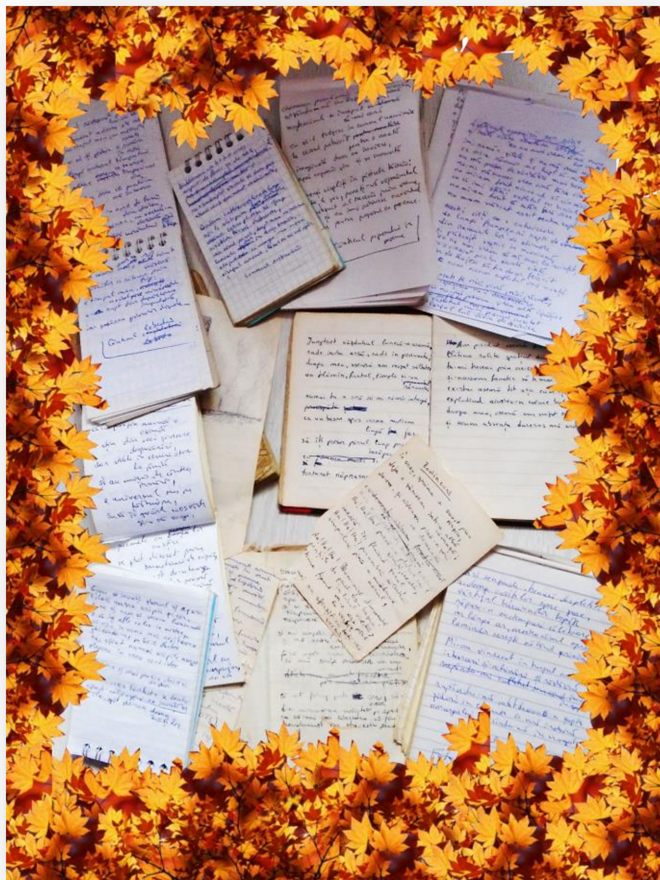
ion drăguşanul

caietele tinereţii

Soţiei mele, Viorica,
copiilor Cozmina şi Andi,
nepoţilor Darius şi Carina

moto:

deasupra noastră grauri, grauri
bat calendarele în cuie,
iar anotimpul dovedeşte
că s-ar putea trăi frumos
sorbind din naltele potire
secunda asta care nu e,
căci iarăşi existăm, prieteni,
a doua zi după Christos

cluj-napoca 2022

cântecul celor şapte zile

gări senzuale, trenuri despletite
aidoma cosiţelor spre zare,
vârtejul buruienilor topite
răpuse-n anotimpuri călătoare,
iar lângă cer mesteacănul aprins
luminilor cereşti cătând pricină

mi-au vindecat în trupul meu învins
întoarceri şi-nchinări şi rădăcină
rupându-mă întotdeauna-n şapte
zidiri în efemer ce mă închină
amurgului, păşindu-mă în noapte

eram târziu şi mi-am făcut icoană

n-am căutat în inimă, păşeam
extaziat pe căi înţelenite,
păşeam pe umbra umbrei şi eram
o umbră stoarsă umbrelor cernite

ţineam de umbra umbrelor prea mult
iubind zvâcnit luminile-n derivă
la căpătâiul umbrei să ascult
o roată care macină-mpotrivă

rând după rând şi geană după geană
mutând seminţe în eter,
eram târziu şi mi-am făcut icoană
şi-abia apoi am îndrăznit să sper

să mă frâng peste cer

peste zare-o icoană lăptoasă
străjuind lângă-o linişte-naltă:
stau cu muntele faţă în faţă
ca o piatră-ntregind pe cealaltă,
apa scapătă, scapără, scapă
şi se duce cântând şi se duce
tânguind peste inima mea
respirată în formă de cruce,

şi-mi acopăr prin sânge cu ramuri,
şi mă apăr cu brume cărunte,
fără veste îmi iau libertatea
să mă strig peste cer cu un munte,
să mă frâng peste cer, să mă nasc
din ninsoarea-ncleştată pe spaţii
ca să pot să-mi iau libertatea să fiu
transhumat în străvechi generaţii

naşteri secrete

fiecare copac se făcuse un strigăt,
fiecare cuvânt despicase în şapte
lucrurile îndeobşte îndelung cunoscute:
para-n cenuşă, ziua în noapte,

cearcăne grave peste linişti uitate
şiruri de păsări scapătă-n zare,
naşteri secrete cu tăcerea conspiră,
lumea respiră înfricată ninsoare

deja se-aud copacii

desferecat sau smuls din anotimpuri
sau odihnind sub sălcii curgătoare
se-ntoarce omul tânăr spre acasă
şi inima lui cântă peste zare,
peste pământul asudând sub roade,
peste livada nucilor de-o şchioapă,
el calcă apăsat peste silabe
căci nu s-a scris poemul să-l încapă,

doar macii crunt se-ncruntă sub marfare,
doar dimineaţa-şi limpezeşte chipul
şi prin copaci, prin oameni, prin ferestre
încrâncenat se presură nisipul
ca un blestem multiplicat în frunze
de sacerdoţii verii cu secară
prin care el vesteşte-ntru întoarceri
o necuprinsă dragoste de ţară

şi-n geometria culmilor arate
şi-mprospătate zilnic cu verdeaţă
şi rădăcina lui tremurătoare
îşi dezmorţeşte somnul întru viaţă,
deja se-aud copacii din grădină
cum urcă sprinteni serile pe deal
şi-n frunze vechi cum din adâncuri cântă
şi veşnicia satului natal

mitul androginului

îmi amintesc de lumea nouă
în care-am fost atât de sferici
încât ne-au sfârtecat în două
ca să ne-atârne prin biserici,
apoi când părăsiră calea
şi-n jumătăţi au sfârtecat,
iar buciumul aduse jalea
în curmeziş şi în păcat

încât n-am mai ştiut de mine
şi fără veste m-am pierdut
abandonând pe veci în sine
ce-o să-mi rămână neştiut
precum lumina de pe prispe
tânjind spre linişti ancestrale
învăluite în eclipse
de năzuire şi de jale

ca să mă fac o alternanţă
de început şi de sfârşit
în timp ce-n tine o speranţă
mult prea târziu m-a desluşit
drept jumătatea lumii care
după atâtea sfârtecări

s-a prăbuşit într-o uitare
să sufle calm în lumânări,

dar să nu-ţi pese, ia-ţi cămaşa
de pelerin predestinat
şi-apoi păşeşte-n uriaşa
întoarcere din scăpătat
spre sfera altei întregiri
pe care nimeni n-o despică,
pe prispa casei stau doi miri,
două priviri care ridică

luminile de pe psaltiri
numai aşa, ca să dureze
întregul sacrei întâlniri
ce nimeni n-o să-l mai reteze

umbra aripii pe cer

greu se învaţă zborul şi apasă
hilară umbra aripii pe cer,
e ca şi cum şi steaua luminoasă
o să îşi afle calea în mister,
rămân în urmă încă nepătrunse
ghidându-ne pe căile lactee
har sfânt numai aripile ascunse
elegiac în ceea ce-i idee

căci sus şi mai presus chiar şi de zbor
un univers fantastic se deschide
când cântecele în nescrieri dor
umbrind cu umbra care mă ucide

tu m-ai ales, prin naştere, copile

a doua zi, când se iviră cerbii
nuntind în depărtarea neguroasă
am înviat la rădăcina ierbii

ca să întâmpin soarele în casă,
oraşul vindeca şi era bine,
ziarele vesteau doar despre vreme
mărturisind risipele din mine,
iubiri desferecate în poeme;
nu-mi mai păsa de încruntata lume,
aveam de dus lumina mea departe,

iar stelele pe bolţile în spume
ghilotinau cu litere prin carte
numai tristeţi de-a pururi inutile
atuncea când, ca să păşesc pe moarte,
tu m-ai ales, prin naştere, copile

ţinând un măr muşcat în mâini

rostogolisem cerul pe cămaşă
apoi îl înnodasem cu migală
mizând pe fructe, când o uriaşă
orbire-n univers a dat năvală

nimicitoare, lacomă, ostilă
acaparând în negură lumini:
muşcam din măr şi tremuram de milă,
eu doar ţinând un măr muşcat în mâini

mai dormi, femeie tânără, mai stai!

cu coama-n sânge caii bat în geamuri
copita lasă urme în perete,
mai dormi, mai lasă-ţi trupul în cearşafuri
să ţi se scurgă sufletul prin plete;
e locuit de cai văzduhul roşu,
e locuit de cai şi tu-l respiri,
mai lasă-ţi somnul liniştit în perne
păzit egal cu degete subţiri:

în depărtare şi-a întors grumazul
precum un cal un tulnic pe poteci,
mai dormi, mai lasă-ţi pleoapele să tacă
în nemişcarea arcuirii reci;
şi timpul care scapără-n ceasornic
e ca o stampă galbenă cu cai,
atât de blând tu locuieşti în mine,
mai dormi, femeie tânără, mai stai!

de mult prea alb şi frig

noiembrie supune cu aripă de gheaţă
şi cântecu-i buimatec, molatic şi incert,
ceasornicul din burguri înfrigurat se pare
că ne străbate intim şi cald ca vinul fiert;
pe turnuri ce despică omătul – o cămaşă
subţire, maculată de mire-njunghiat –
cenuşa din imperii se-ncheagă, se-nmlădie
pe pasărea cenuşii cu zborul săgetat:

pe pleoape-mi cresc fiorduri ca pe-o fereastră calmă,
cuvintele-mi curg grele pe gură un fiord,
nu mai încap în carne, mă strânge encefalul
şi somnul mi se face într-un molid din nord;
se curmă-n negurare văzduh sub tălpi de sănii,
fiarele flămânde inundă prin păduri,
eu îmi lăsasem trupul în cameră, s-aştepte
păzit de gheţuri grele şi lungi ca de securi:

aştept încă să ningă, mă-nfăşure omătul,
o să aprind butucii cu-un cântec, o să strig,
noiembrie împuşcă în crengi ne-ngenuncheate
şi prind rugină zile de mult prea alb şi frig.

mi-era dor să răsfoiesc zăpadă

mi-era dor să răsfoiesc zăpadă
şi-mi era să îmi îngheţe muşchi-n
povestiri de Gogol şi de Gorki
şi-n poeme sigure de Puşkin,
deci să punem, fată, samovarul,
să muşcăm, să scrijelim tutunul,
vom visa-n lecturile de iarnă
ce-mi lipseşte numai mie unul:

ceaiul tare să ne intre-n oase
ca un cântec vechi şi ca o pară,
va fi cald, vor sfârâi butucii
şi lumina blând o să ne doară,
vom sfârşi lecturile-mpreună
într-un ceas ascuns în lună nouă,
va fi cald şi o să-mi reazem tâmpla
să mi-o simţi cu palmele-amândouă:

voi veghea să ţi se-aştearnă somnul
în lumină intimă şi calmă,
voi simţi cum şi pătratul cărţii

e o umbră ce ţi-a curs pe palmă:
mi-era dor să răsfoiesc zăpadă
şi-mi era să îmi îngheţe muşchi-n
povestiri de Gogol şi de Gorki
şi-n poeme sigure de Puşkin

eu care mor convins că nu mă vând

simbol bolnav, simbol ce prinde crustă
în carnea mea de pasăre şi vânt,
mi s-a deschis în depărtare rană
şi curge sânge, scapără cuvânt;
şi nu mai sunt, mă voi cunoaşte rană,
planeta, veacul, burgul rană sunt,
simbol bolnav mă prăpădesc cu-ncetul
şi-mi văd amurgul, şi încep să cânt:

mi s-au desprins din rană constelaţii,
stare căzândă-n cerul nimănui,
mi-au fost în oase osiile vremii,
aş măsura, şi totuşi nu am cui;
doar eu mai simt cum se dilată iarna,
cum prinde frigul rană pe statui,
simbol bolnav pe-un câmp imens de lupte
mi se ridică trupul ca un tui:

melancolii de început de viaţă
de care-ncet încerc să mă desprind,
nu neguţez icoane şi tristeţe,
disciplinat şi grav aştept la rând;
n-am avut vreme în iubiri să tângui,
am fost părere, pasăre şi gând,
simbol bolnav căruia mă aseamăn
eu care mor convins că nu mă vând.

cântec de iarnă

primele ninsori s-au desprins din apusul de soare,
mi s-au aşternut peste suflet, cu tăcere înaltă
aşteptam de la poli o superbă trăsură,
i-am şi cules urmele dintr-o parte-n cealaltă;
nu am avut vreme să presur sentimentele ca nişte cioburi
pe masă
sărbătorile întâmpinându-le cu mâinile întinse,
camera mea înţepeneşte într-o ciudată sacralitate
şuierând peste viscol depărtările stinse:

celelalte ninsori au sosit prea târziu,
disciplinate cuvintele şi-au ocupat locul în file,
ultimele uimiri ţintuiau fluturi prin aer
peste nopţi de granit şi aidoma zile:
rămas bun, singuratecă stea,
cineva suflă prin văzduh şi te soarbe,
degetele mele pipăie îndelung galaxia
până-ntâlnesc alte degete oarbe

conturul blestemat

de amurguri legat cu o mie de frânghii
caut sus, înspre stea, să-mi mai vină porunci
(calul cel alb s-a topit într-un arbore,
cu cine să mai împart universul, atunci?),
până hăt se aud numai urme de sănii,
din fiecare jgheab sorb supus câte-o stea,
numai cea locuită de fantastice umbre
stă departe, străini, peste inima mea

şi mă văd ispitit să dau visului vamă
ziua crunt împărţită între oameni şi zei,
peste ziuă goneşte uriaşul de piatră
spulberând între spaţii cu pribege scântei:
ce ridicol să fii obligat să exişti
mai firav ca firavul! ce absurdă idee!
chiar prea firav să-i dai sentimentului tragic
alt contur decât ce blestemat – de scânteie!

zăpadă, uitare, cuvânt

cântec de iarnă sălbatec
pe soare prins ca o cruce,
umărul meu e departe,
în sângele zilei se duce;
omătul desface religii,
fiara-i cu colţul de fum:
poemele mele desculţe
în vântură carnea pe drum:

mesteacănul drept – o povară
în albul acesta dogmatic –
despică în caii de piatră
coloana efortului static;
mă strânge culoarea de pleoape,
privirea-i încenuşare,
un pictor îmi scapără-n carne
nemargine, câmp, luminare:

şi cântecul – turn peste osii –
îşi sună încă granitul,
viori de rugină şi calme-mi
îndoaie şi-mi spulberă mitul,
nu trec prin durerea aceasta
cu gură şi vers de pământ,
mi-i somnul pe casele ninse
zăpadă, uitare, cuvânt

să nu simţim ţărâna sub genunchi

mai ţinem puşca, tată, subsuoară,
metalul greu ne tânguie prin oase,
pădurea neagră-aşteaptă cioplitorul
să o desfacă încruntat pe case;
vom bea din ciuturi semn de-nfricoşare
mai dezghiocând din somn singurătate,
mai ascultând cum se dilată lemnul
de-a curmeziş din tâmplă până-n coate:

mai ţine, puşca, tată, ca pe-o carte,
ca pe un cântec slobod prin păduri,
dăm dreaptă vamă secolului nostru
cioplind din cântec lemnul cu securi;
mai înjurăm şi împuşcăm cu ochii
cât se desface frigul prin rărunchi
şi cât pădurea neagră ne învaţă
să nu simţim ţărâna sub genunchi

se povesteşte cum s-a scurs cobzar

răşina curge-n osiile sparte,
noaptea dilată pleoape de răşină,
cătarea puştii fulguie prin carnea
fiarelor subţiri şi prin lumină;
se tânguie pe corn de zimbru negru,
răşina arde-n spaţiu şi dilată,
eu mai dezghioc de prin frunzişul galben
substanţa zilei albe împuşcată:

se face somnul ca un plumb răşină
curgând pe turnuri lungi, medievale
să ne-nvelim în ornicul cu pârghii
musculatura-n număr ca-ntr-o zale,
căci n-a murit pe caldarâm noiembre
sub semn de corn ce scapără arar,
ci doar răşina zilelor pe trunchiuri
se povesteşte cum s-a scurs cobzar

o să-ţi deschid un cântec ca pe-o uşă

un untdelemn se arde în celule
şi-n spaţii pleoapa e ca o icoană
şi somnul roşu, doamnă, mi-i o rană
pe care-o simt cu mii de tentacule;
va trebui să gâlgâie, să ardă
să pot în palme vântura cenuşă,
o să-ţi un cântec ca pe-o uşă
izbind cu pleoapa, doamnă, ca o bardă:

un untdelemn sub o icoană veche
sau sângele fiarelor cu blană
la ceasu-n care tu devii icoană
desface rug şi-ţi scapătă-n ureche
şi nu ţi-i somn şi te mai simţi pământ
ne-nţelegând ce încă se petrece,
ci doar mă-ndemni cu căutare rece
să îţi acopăr moartea cu-un cuvânt

se moare ca-n vânările de cerbi

încă mai cred că-a existat cuvântul
dincolo de obiect şi chiar de sine
şi a murit în cântecele mele
în clipa când s-a prăvălit din mine,
deci gravitez ca o planetă stinsă
pe o elipsă-a mea, contemporană
chemând pe corn de vânătoare verbul
ca să îl junghii liniştit sub geană:

încă mai cred c-a existat cuvântul
în eul meu şi îndărăt de mine
acolo unde timpu-i ursitoare
şi-ncheagă începuturi de destine,
deci vă mai cânt cu gura încleştată
cu urmele desculţe pe sub ierbi
nebănuind că-n starea mea de cântec
se moare ca-n vânările de cerbi

sub urme de mesteacăn şi de sănii

pe lemn de tisă albul se dilată
şi îl pătrunde frigul ca o dungă,
în depărtare pasăre mai lungă
aripa roşă grav şi-o mai arată:
ne-a desfăcut, ne-a negurat o apă
îmbălsămată-n frig ca o mumie,
e pace-n noi adâncă şi târzie
ca un simbol însâmburit sub pleoapă:

ciudat îşi lasă anotimpul somnul
pe caldarâmul marilor oraşe,
pulsează-n munţi în crengile golaşe
şi îi sugrumă şi-i dărâmă lemnul;
prin tălpi zăpada ca din semnul rănii
îmi îngenunche-n carne şi se-nchină
şi uit să strig, să-nvolbur o lumină
sub urme de mesteacăn şi de sănii

şi eu te ştiu nemărginit de toamnă

vânări de capre-n codrul de mesteacăn
s-au aşezat pe bucium ca o rană,
metalul puştii ghintuit pe clopot
adulmecă fiarele cu blană:
să sune cornul, tată, mai aproape,
să scoatem semn de fum chemând pândarii
strivind în nări funingine şi sânge
ca un mănunchi de galerii de carii:

văzduhul larg e plin de capre negre
şi doar privirea largă se dilată;
nu simţi tăcerea beată cum mă strânge
cu încleştare grea şi-nfricoşată,
nu simţi cum nara ciutelor în freamăt
mi se prelinge-n carne şi mă-nseamnă,
căci te-a cuprins ca un sicriu frunzişul
şi eu te ştiu nemărginit de toamnă

tragica istorie a setei

zei scandinavi înfăşuraţi în blănuri,
pe guri vă cresc sălbăticiţi lichenii,
vindeţi în sud zăpezile albastre
şi urmele subţiri de tălpi de sănii,
să vă purtăm, zei scandinavi, pe buze
ca pe-un urcior despicătura ninsă
vânând luceferi cum vânaţi voi renii,
purtând pe coifuri o lumină-nvinsă:

zei scandinavi, înalţi în aurore
şi-n rugul calm al seului de focă,
negustoriţi în sud un Pol de gheaţă
pe-o vână de petrol, pe-un zid de rocă,
desfiletaţi vânarea de pe lance,
beţi steaua voastră albă ca un vin,
veniţi în sud, vi s-a păstrat o cuşcă
între o morsă grasă şi-un rechin:

veţi învăţa, captivi, cu alte pleoape
să descifraţi imaginea planetei,
zei scandinavi, simbol şi umilinţă
în tragica istorie a setei

la marginea unui cuvânt

cu pleoapa un trunchi şi-o răşină
cobzarul cel orb ne mai cântă,
lumina-i şi bună, şi sfântă,
lumina-i numai lumină;
vitejii călări se avântă,
ia câmpu-n copită fugarul
şi trist ne mai cântă cobzarul
cel orb ce nu ştie ce cântă:

cu pleoapa un prund şi o apă
ciopleşte cobzarul un cânt,
e spaţiul din juru-i de vânt
şi-l simte şi-l strânge în pleoapă,
vitejii întinşi pe pământ
ca-n somn şi poate ca-n moarte
sunt cobzei ce cântă departe,
la marginea unui cuvânt

icoana veche

icoană veche ruginind pe brazdă
şi desfăcută-n plug şi în sământă
ulciorul lunii ne-a căzut pe gură
şi îl simţim cu-ntreagă-ne fiinţă,
deci ridicăm cuminţi un steag de luptă
punând pe gâtul nopţii iataganul
simţind în nări o pasăre de sânge
şi semnul ce-l va fi făcut paganul:

se duce vreme, spaţiului nu-i pasă
şi pe ceasornic moale se-nfăşoară,
icoana veche ne-a crescut sub frunte,
rugina-mi vine-n creier ca o pară
şi nu-nţeleg cum se-nţelege mitul,
cum de albastru cumpăna fântânii
m-a prins de palmă lacomă cu dinţii
desfiinţând reflexul meu şi-al mâinii:

mi-e teamă, spaimă, nu ştiu să mă apăr,
un clonţ de şoim îmi fluieră prin vine,
icoana veche mi-a împlut în suflet
şi nu mă simt că-s locuit de mine,
port pe obraz plecările desculţe
şi tălpi, şi tălpi mi-acopăr maxilarul,
ascultă: noaptea freamătă-n ceasornic
şi plumb e-n mine sunetul ararul

lumina încetează să mai fie

cărbunii rup din negură cu dinţii
şi lunecă cenuşa pe podele,
amanţi subţiri se prăbuşesc pe tulnic
înăbuşiţi în ei şi în perdele,
lumina cade pe grumazuri aşchii
şi se desfac în linişte pândarii,
doar sunetul de tulnic ne pătrunde
ca viţele subţiri de după carii:

şi mai purtăm decorul pe sprânceană
neîmblânziţi ca sub o panoplie
şi odihnind dincolo de pupilă
lumina încetează să mai fie,
cărbunii torc sălbăticiţi iluzii
şi ne pătrund adânc, cu pertinenţă
cât ne mai spunem basmul şi căldura
o mai numim curent doar existenţă

descântec

os de fiară, os de fiară,
os de fiară rupt pe sub grâu,
fluieră vântul, aspru mai sună
vântul – cetate, vână de râu:

dorm pe o piatră, ning pe o piatră,
scrisul cel aspru-mi intră în creştet,
veacul despică, veacul încearcă,
trece prin mine ochiul lui veşted

spaţiul

strămoşul cu steag răstignit peste pleoape
stă-n mine câmpie întinsă şi-adoarme,
luceafărul sparge metalice ape
decapitând noaptea pe arme;
mai punem pe jar aşchii albastre,
firetul ierbii ne intră în oase
şi caii încearcă zăbala cu dinţii
şi şuieră-n aer coame frumoase:

eu pun unui cântec aspru căpăstrul,
deasupră-ne noaptea-i un cort de pribegi,
pe jarul din mijloc coacem în spuză
luna rotundă, universuri întregi
şi simt numai spinii cum sfâşie linişti
prelinse pe trupu-mi ca o sudoare,
strămoşul cu steagul răstignit peste pleoape
ia spaţiul şi-l strânge şi-aud cât îl doare

auzi cum dispar tăietorii?

pădurea-n opaiţul negru
ce-şi sângeră masca flămândă:
negoţul cu arme-i în mine
şi-mi simt tăieturo osândă;
urechea-i un fluture singur
şi ochiul rotund e făclie,
un cântec vibrează din osii
un reazem şi-o pace să-mi fie:

diseară-o să ard tăietorii
cei albi şi cu palme de nuc,
îmi reazem somnul fierbinte
pe coate ca pe-un butuc;
e tragic şi molcom, iubire,
granitul ninsorii ne-aşterne
iluzia mea negurată
cu părul zimţat peste perne:

să punem alcoolul să fiarbă,
mi-i dor de un strop de otravă,
auzi cum dispar tăietorii
în flacără roşă, bolnavă,
mă reazem, iubire, de casă,
în carne-mi mai sună însemnul,

securea albastră despică,
vibrează în mine doar lemnul?

aşteaptă încet să mă scutur,
frunzişul din os se desface,
în mine uitat tăietorul
şi-aprinde luleaua şi tace,
şi fur în plecare desculţă
şi pragul de piatră, şi drumul,
din curgerea mea mai rămâne
ca o rană jilavă doar fumul

ce cântec vei spune, iubito?

ce cântec vei spune, iubito,
din cele căzute la sorţi,
vor cade luceferi în ierburi
să-i prindem în cuie pe porţi,
purta-vei şi-atunci năframă,
obrazu-ai să-ţi reazămi de puşti,
pe gură-ţi va prinde rugină
durerea şi tu ai s-o muşti:

ce cântec vei spune, iubito,
la moartea acelui consemn
când seva subţire va curge
din vena strâmtă de lemn,
muri-vor răspunsuri şi poate
un unic semn de-ntrebare,
pe gura-ţi subţire ca focul
durerea-ţi o să coboare:

ce cântec vei spune, iubito,
când prunc ţi se-arată cuvântul,
când moartea cumva e în tine
sunându-şi buimatec veşmântul?
vei sparge lumina cu glezna
cu gesturi târzii de descântec,
iar eu o să-ţi port amintirea
pe tălpi şi pe palme un cântec

şi doar cuvântul aspru

vom coborî din gheţuri desculţi şi melancolici
peste grumazul ierbii decapitând cetăţi,
vom încorda în turnuri vertebrele prelunge
negustorind prin târguri oţel pentru săgeţi:
o să-ntârzie frigul în noi ca o fereastră
prin care se furişă ceasornicul din turn,
vom încerca ieşirea cu palme maculate
din liniştea exactă a faptului diurn:

vom coborî din gheţuri ca dintr-o şa înaltă
ca să ne punem somnul pe ierburi ca un plug,
vom îmblânzi bărbaţii cu o bancnotă falsă
şi doar cuvântul aspru va re-nvia în rug

ceasornice provinciale

ceasornicele lungi provinciale
cu sunetul de bronz decapitat
desfac prin târg melancolii învinse
şi exilate parcă-ntr-un păcat,
doar turnul vechi îşi taie printre ierburi
căutătura aspră, de asfalt,
ceasornicele lungi provinciale
ne tânguie mai larg şi mai înalt:

cresc peste noi statuile bolnave,
ceramica ne-ncarcă şi ne-ncape,
de bronzul lunii apucăm cu dinţii
şiretul de lumină de sub ape,
ceasornicele lungi provinciale
ne-au încrustat grumazul într-un herb,
pe eşafodul marilor oraşe
mai cade ghilotina unui verb:

se jefuiesc din panoplii cu arme
neliniştile grave şi stinghere
sub tirania tălpilor desculţe
asasinând lumina prin unghere,
pe masa grea din scânduri necioplite
îngenunchează vinul în pocale
şi sună grav în file-ngălbenite
ceasornicele lungi provinciale

cum s-a făcut poemul

în parcuri de beton contemporane
pădurea urcă limpede şi calmă
şi ne-aşezăm cuminţi ca-n panoplie
cu un mesteacăn încrustat în palmă,
ni se-nfăşoară varul pe retină
ca un oblon de scândură şi lapte,
maşinile-n extaz pe bulevarde
conştiincios anunţă ora şapte:

descălecăm cuvinte-ndemânateci
vânzându-le ascunşi pentru dresură
şi încercăm monezile cu dinţii,
metalul ars ne fulgeră pe gură
şi-ntârziem înfricoşaţi şi supli
crucificând în noi câte-o femeie
ne-nţelegând cum s-a făcut poemul
să semene atât cu o alee

liber cu zimbrii

mai uită-mi sălbaticii zimbri pe şine
vagoane de marfă să-ţi fluiere-n gleznă,
ard şoimii de piatră frumos între file
şi curge din verbe o beznă,
lumina flămândă urcă în zimbri,
pe codrul năprasnic copita-i însemn,
văzduhul e liber şi-mi sângeră-n nare,
fiinţa mea toată e tulnic de lemn:

mai uită-mi o noapte zimbrii sălbatici,
în candeli vânarea uleiu-şi sfârşeşte,
eu junghii cu spaimă de piatră pândarii
să fiu în această poveste
şi muşc din văzduhul pe care-l respiră
şi muşc din lumina zimbrilor mei,
e lung şi e bine şi-n trupul meu tânăr
mă nasc ca să mor odată cu ei:

mai uită-mi, femeie, zimbrii albaştri
în colbul uscat care îi împle,
am uns vânătorii, roata de plumb
le macină somnul leneş pe tâmple,
buimatică fuga îmi umblă pe tălpi,
lumina seamănă fructele coapte,
sunt liber cu zimbrii dincolo de timp
şi starea-i făcută să ţină o noapte

liniştea somnului

pe masa din lemn de mesteacăn
femeia de bronz se închină,
prin fluturi despică alcoolul
lumină rotundă, lumină:
mi-e somn ca-ntr-o rană desculţă,
prin cântec doar roua păşeşte,
femeia metalică-mi pare
că-n mine mai povesteşte:

vânăm încă iezii sălbateci
cu gloanţe subţiri, cu seminţe,
o frescă-şi prăvale decorul
pe-aceleaşi uitate fiinţe,
dincolo de strâmta cruzime
a mesei mele de lemn
femeia-i un clopot ce bate
cu sunetul de untdelemn:

dormiţi, statuare nelinişti,
în turlele târgului meu
cât noaptea-şi descoperă coapsa
sub sfârcuri albastre de seu,
eu încă v-acopăr icoana
cu muşchi încordaţi şi cu arme
şi-n liniştea somnului vostru
femeia nemorţii-mi mai doarme

doar ca să mă apăr

dintotdeauna am tot fost cireş
acoperit de fructe şi de stele,
nu s-a-ntâmplat vreodată să dau greş
atunci când am urmat ursirii mele:

gândeam inflorescenţele-ndelung
apoi le slobozeam spre depărtare
visând într-o plutire să ajung
risipelor târzii desferecare,
iar când pe cer drept somn de mântuire
luminile se duc în leneş scapăr
adăpostesc în creanga mea subţire
şiragul cosmic: doar ca să mă apăr

pasărea de fum

de crânguri îmi aduc aminte
şi le măsor cu tălpile aprinse,
cu zborurile care-au fost învinse,
dar şi-au depus cenuşa în cuvinte,
acolo unde câteva izvoare
cu prospeţime-n şiruri mai îmbată
amurgurile calme câte-odată
şi tălpile luminilor din soare,

dar în povestea care se-nfiripă
e imposibil să-mi mai aflu locul
sfinţit odinioară de norocul
ursirilor ce m-au atins în pripă,
deşi mi-i bine unde sunt acum
chiar dacă-aud cum crânguri se furişă
şi-adeseori în liniştea piezişă
sunt doar conturul păsării de fum

căderea în ispită

trăind intens am câştigat o viaţă
căci am dansat cu stelele-n balans
şi am zidit cuvinte-n dimineaţă
şi ele potrivite pentru dans:
în cerul meu delimitat de iarbă
nicicând nu a fost loc pentru intruşi,
doar cerbii au venit ca să adoarmă
cenuşi încărunţite pe la uşi,

iar mai departe straiul meu de mire
îmi pregătea un templu ireal
ca închinarea zilelor să-nşire
potecile spre-acelaşi ideal
cu care mă născusem într-o iarnă
ursit numai în el să mă întrup
cândva numai ninsorile s-aştearnă
pe urma mea aleanul unui lup

cu ochi flămânzi şi cu auz de fiară
prin alte vieţi năprasnic hăituită
ce evadează doar în primăvară
ca-ntr-o cădere leneşă-n ispită
şi multe alte-am dobândit trăind
şi respirându-mi dorul cu toţi porii
aidoma străvechiului colind
care vesteşte-ntotdeauna zorii

ceremoniile vremurilor

hai, suflete, scapărul meu de lumină,
înfăşoară-te-n munţi ca-ntr-o naştere nouă
şi asumă-ţi cerul închinându-te zilei
care împarte universul în două
fără să-ţi spună, suflet al meu,
unde e partea care te-ncape,
dar nu-ţi pese, vei ajunge acolo
atât de departe, atât de aproape:

important este să ţii soarele-n mână
într-o lume-nsetată de candeli aprinse,
munţii îţi vor vindeca tălpile cu rouă
desprinsă din ierburi de vecii necuprinse,
fii fericit, suflet al meu,
trupul te-a dus unde-i locul ales:
nu auzi ceremoniile vremilor sacre,
nu dezghioci în sfârşit înţeles?

peceţi străvechi

clopote din catedrală
strigă munţilor porunci
într-o lume ireală
văduvită de atunci,
smulsă dintr-un altădată
al peceţilor străvechi,
iar ecourile, iată,
au culcuşuri în urechi,

nu şi sus, în şi mai susul
sensului primordial,
răsăritul şi apusul
călăresc acelaşi cal
şi se duc în tropot iute
dând contururi noi peceţii,
hai, închină-te şi nu te
du şi tu cu călăreţii!

zvâcnetul umbrei

de o vreme drumurile sunt ca o vrajbă,
iar cununile de spini nu mai dor,
încă se mai aruncă cu pietre prin preajmă
şi-n umbra-ţi subţire de biet călător:
ai văzut zdrenţele umbrelor tale
vânturate pe cerul fără prihană,
ai auzit ţipetele lor ancestrale
spintecând liniştea lumilor vană?

de o vreme clepsidra-ţi vesteşte doar chipul
şi sângele tău prelinge tăcut
pe zvâcnetul umbrei ostenite nisipul
de parcă încheagă un nou început:
ai văzut soarele cum te cheamă să vii
să fii în lumină o firavă scânteie,
ai auzit scapărul care ţi-i dat să tot fii,
ai auzit sufletul cât de blând se descheie?

desferecare în cuvinte

nu mai plouă, poate, poate
va veni din nou şamanul
să se reazeme pe coate
şi să dea pe cer cu banul
pentru cântec şi descântec
şi horiri cu leacuri sfinte,
hai, îndură-te, părinte,
şi fă spaţiu, să ne cânte

drept în sufletul ce cată
doar în ceruri un contur
şi din aripi ne arată
adâncimea din azur,
deci, îndură-te, părinte,
iar de cei ce ţi se-nchină,
cântecul e o lumină,
deci desferecă-l cuvinte!

verb cu verb în pagini

despicat amurgul mi-a pătruns în carne,
creanga-nsângerată sfâşie înfrântă,
se coboară pleoapa strâmtă pe lucarne
şi lumina scapă primprejur şi cântă:
despicat amurgul în adâncuri strânge
firele de iarbă crudă şi le arde,
a clipit oraşul adormit din sânge,
umbra grea presoară umbre-n bulevarde

şi eu beau amurgul ghintuit cu plumb
despuind de sunet asprele talange
care scriu legende calme în porumb
şi porumbu-şi arde suplele falange,
şi eu mor cu umbra vreme după vreme,
verb cu verb în pagini neştiute mor,
mi-au crescut în palme câteva poeme,
cartea mea-şi împuşcă zimbrii pe cotor

trunchiul de copac

în oraş amante de argint se sparg
presurând prin parcuri tălpile-amândouă,
merele îşi sună cărnurile-n turn
şi-a căzut oblonul, şi a prins să plouă:
colbul îşi despică aripa-n odaie,
samovarul galben scoate vălătuci
parfumaţi de ierburi îmblânzite parcă
cu melancolia carelor cu nuci:

nu-ţi mai fie teamă de argint, femeie,
muzicanţi sălbateci scapătă-n oblon
când respiri acelaşi cub exact de aer
din acelaşi spaţiu strâmt şi monoton,
când te mişti tăcută despicând minciuna
cu ferestre calme şi cu ramuri verzi
aşteptând să-ţi intre târgul în odaie
în nimicnicia lui să te mai pierzi:

undeva ceasornic ostenit descheie
anotimpul jilav, putrede frunzişuri,
strada mare-şi uită osia-n ziare,
doamne de pâslă împletesc fetişuri,
să nu-ţi fie teamă, draga mea, să-ţi fie
trecerea în somnu-ţi înveliş buimac,
cât o să am vreme să te-ncerc cu dalta,
să te scriu cu dalta-n trunchiuri de copac

apus de soare

apus de soare stors în galantare
în care iezii mei buimateci dorm
şi-n care-aceleaşi drame răvăşite
încarcă spaţiul cu un scris inform
doar încercând cu degetu-n gazetă
monezile cu zimţii polizaţi,
zâmbind frumos adesea-n piaţa mare
aceloraşi desăvârşiţi bărbaţi:

apus de soare-n târgul de dincoace
cu umbre lungi în parcul obosit
prin care colbul vântură lumina
doar înălţând sfios un asfinţit
desprins din ierburi totdeauna arse
de-aceiaşi cruntă crudă vânătoare
din care-nvaţă târgul câteodată
cum se-nfrunzeşte-n noi şi cum se moare

melancolii pentru răsăritul soarelui

cu coama-n pară caii trec pe dealuri
dezlănţuiţi ca nişte zei păgâni,
beau toamna, doamnă, vălătuci de frunze
crestează hieroglife peste mâini
şi parcă-mi ştiu poemele aproape
ca nişte stampe-n care vreau să dorm
cu o iubită veşnic ideală
aleasă dintr-un continent inform

să îmi visez dezlănţuit doar caii
înlănţuiţi frumos în cioplitură
de un lemnar bătrân cu o ţigară
întotdeauna stinsă-n gură,
să îmi visez cu patimă doar caii
sălbăticiţi în veacul meu sălbatec
cum beau argint şi cum le-ntind să muşte
dintr-o tipsie plină cu jeratic,

să mi se facă să mă duc aiurea,
să mi se facă-ncet atât de frig
ca să nu-mi mângâi verbele cu palma,
să le arunc prin târguri şi să strig,
să le condamn, căci cartea-i ghilotină
decapitând aceiaşi condamnaţi
în spaţiul totdeauna condamnabil
în viziunea domnilor juraţi

stors de minutar

junghiat văzduhul lunecă-n aramă,
cade iarba arsă, cade în genunchi,
draga mea, aseară am mizat sălbatec
un plămân, ficatul, tâmpla şi-un rărunchi
numai tu o oră să-mi rămâi întreagă
ca un basm spus iarna molcom lângă jar
să îţi presur părul lung prin încăpere
torturat năprasnic, stors de minutar:

am pierdut aseară felii din fiinţă,
clătina ruleta spaţiul primprejur,
tu-mi treceau prin creier ca o oboseală
şi-ncercam fanatic să te mai îndur,
existam aseară tot aşa cum eşti
explodând aiurea-n calme bulevarde,
draga mea, aseară am mizat sălbatec
şi acum absenţa dureros mă arde

ascuns în trup

biografia mea incendiată
în gări cărămizii pe veci uitate
e-atât de neştiută în cetate
şi fără vreo pricină condamnată,
dar nu mă-ntreb şi las fără răspuns
aceiaşi ostenită întrebare:
cum pot să-nvăţ atâta cum se moare
în trupu-acesta-n care stau ascuns?

fapt divers

era atât de alb oraşu-acela
cu mânjii peste câmpuri tropotind,
un fel de anotimp cu talpă udă
şi cu falange scurse în colind
prin pagini de ziare somnoroase
în care şi cenuşa unui vers
îşi vindecă aripile cu-ncetul
în gelatina faptului divers:

era atât de alb oraşul nostru
cu muzicanţi eretici şi înalţi,
cu turnul vechi în care geme râsul
aceloraşi cuminţi comedianţi,
cu cărţi târzii, cu doamne ofticoase
ce croşetează verbele absente,
cu ploile cu unghii otrăvite
bătându-şi darabana-n continente:

era atât de alb pe bulevarde,
argintul gâlgâia precum o pară,
se aştepta zăpada scandinavă
s-acopere năprasnica povară,
se aştepta o iarnă încleştată
peste grumazul alb al unui veac,
da-n zori în parc cuminţi măturătorii
desfac în dinţi alcoolul alb. Şi tac.

despoţii ierbii

ci noaptea-şi presoară pelinul pe străzi
şi sângele meu e-o serbare regală
şi parcă aud prin ierbi suspinând
aproape de tălpi pădurea natală
şi parcă visez şi parcă-l aproape
de-o blândă şi calmă şi dulce trezie
şi parcă sunt iarbă fierbinte şi grea
superb tropotind în imensă câmpie:

ehei, puneţi frâul de aud pe ierbi
strunindu-le zdravăn şi fără zăbavă!,
aud cum doar despoţii ierbii se-nalţă
şi colbul pe cizme încruntă otravă

de-o vreme a rămas doar steaua mea

că-i poezia numai o osândă
o ştiu din veci şi-ncerc despovărări,
dar stelele în ceruri stau la pândă
şi au miros de cântece în nări:
e universul pus pe hăituire,
dar îi arunc ciozvârte şi-o să scap,
poemele cu pulsul lor subţire
se zbat discret prin trunchiuri de copac

când uşurat de-ntreaga lor povară
mă pregătesc în taină pentru fugă,
din ceruri lacomi ochii de fiară
pândesc poemul zămislit drept rugă,
dar o s-aprind în jurul meu văpaie
şi-o să azvârl cu torţe primprejur,
din somnul tău un vis precum o ploaie
mă apără şi mă gândesc să-l fur,

să-l pun oblon, să-mi stăvilească cerul
ca să-mi trăiesc poemul pe-ndelete
cât mă veghează încă efemerul
somn efemer al nu ştiu cărei fete,
căci n-am putut să mă cunosc pe mine,
şi-atunci de unde să o ştiu pe ea?,
în cerurile calme şi senine
de-o vreme a rămas doar steaua mea

căci evadez din lume ca din beznă

n-am să-mi mai pun cuvintele pe masă
în jocul morţii marelui destin,
în mine zace tot mai furioasă
nevoia să-ngenunchi şi să mă-nchin,
dar cui anume şi de ce să-i cer
când ştiu că n-are ce să-mi mai ofere,
când roua ispăşirii în mister
a desluşit doar cosmică tăcere

de parcă nici un verb nu mai contează
şi-l presură nisipul în muţenii,
deasupra lumii încă guvernează
aceleaşi paradigme şi vedenii
în care eu nu pot să mai încap
fiindcă-mi străpunge lanţul până-n sânge
şi mă revolt când marele satrap
îmi suflă-n suflet bezne şi mi-l stânge,

încât lumina ce-a rămas pe masă
ca să vegheze jocul până-n zori
se face doar o lespede şi-apasă
şi casele scrâşnesc din căpriori
fără să fie ochi să le audă

sau vreo ureche care să le vadă,
iar prin cămară fructele asudă,
dar nu mai cred de mult în primăvară

şi-mi iau toiagul vremii şi mă duc
în timp ce-mi plâng atâtea răni pe gleznă
şi nu prea ştiu pe unde s-o apuc
căci evadez din lume ca din beznă

C U P R I N S